

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β΄

Ε΄

ΓΙΑ την συνειδητοποίησι ὅμως τῆς ἀναμφισβήτητου ἀγιότητος τοῦ Βασιλομάρτυρος Νικολάου, ἄς ἀκούσωμε τί λέγει ἕνας σύγχρονος Ἅγιος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς († 19.6.1966), τὸν ὁποῖο πολὺ ἐδόξασε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὶς πονηρὲς ἡμέρες μας μὲ τὸ χάρισμα τῆς ἀφθαρσίας τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου του καὶ τῆς θαυματουργίας.

«Γιατί ἐδίωξαν», ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Ἀρχιερεὺς, «διέβαλαν καὶ ἐφόνευσαν τὸν Τσάρο Νικόλαο Β΄; Διότι ἦταν Τσάρος, Τσάρος διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὁ φορεὺς καὶ ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Ὁρθοδόξου ἀπόψεως, ὅτι ὁ Τσάρος εἶναι δούλος τοῦ Θεοῦ, Ἕχριστὸς Κυρίου», εἰς Αὐτὸν δὲ (τὸν Θεό) θὰ πρέπει νὰ δώσῃ λόγο (ὁ Τσάρος) γιὰ τὸν Λαό, τὸν ὁποῖο τοῦ ἔχει ἐμπιστευθῆ (ὁ Θεός) καὶ γιὰ ὅλες τὶς πράξεις του, ὄχι μόνον ὡς ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ ὡς Τσάρου.

Τιουτοτρόπως ἐπίστευε ὁ Ὁρθόδοξος Ρωσικὸς Λαός, οὕτως ἐδίδασκε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ γνώμη τοῦ Τσάρου Νικολάου. Καὶ ὅταν ἦταν ἀδύνατο εἰς αὐτὸν νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ τὴν συνείδησί του τὸ καθῆκον του ὡς Τσάρου, παρέδωσε τὸ αὐτοκρατορικὸ διάδημα, ὅπως ὁ Ἅγιος [Παθοφόρος] Πρίγκιψ Βόρις, διότι δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ αἰτία διχασμοῦ καὶ αἱματοχυσίας στὴν Ρωσία. Ἐδειξε μὲ τὴν πράξι αὐτὴ μεγαλοψυχία ἀνάλογη μὲ αὐτὴν τοῦ Δικαίου Ἰώβ.

Ἄλλά παρέμεινε ἀκόμη ἐπικίνδυνος γιὰ τοὺς ἐχθροὺς του, διότι ἦταν ὁ φορεὺς τῆς συνειδητοποιήσεως, ὅτι ἡ ὑψίστη ἐξουσία πρέπει νὰ ὑπακούσῃ στὸν Θεὸ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὶς ἐντολές Του. Ἦταν μία ζῶσα ἐνσάρκωσις τῆς πίστεως στὴν Θεία Πρόνοια, ἡ ὁποία διευθύνει τὴν τύχη τῶν Ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν καὶ ὁδηγεῖ τοὺς πιστοὺς ἐξουσιαστὰς πρὸς καλὰ καὶ χρήσιμες πράξεις.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ (ὁ Τσάρος) ἦταν ἀφόρητος στοὺς ἐχθροὺς τῆς Πίστεως, ὡς καὶ γιὰ ὅσους προσπαθοῦν νὰ θέσουν τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἱκανότητες ὑπεράνω ὅλων.

Ὁ Τσάρος Νικόλαος Β΄ ἦταν ἓνας δοῦλος τοῦ Θεοῦ στὴν ἐσωτερικὴ νοοτροπία (διάθεσις), στὴν πεποίθησί του, στὶς πράξεις του. Καὶ ἔτσι ἦταν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ὁλοκλήρου τοῦ Ὁρθοδόξου Λαοῦ.

Ἡ μάχη ἐναντίον του συνδέεται στενὰ μὲ τὴν μάχη ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Πίστεως. Μὲ μία λέξι, ἔγινε Μάρτυς, ἐπειδὴ ἔμεινε πιστὸς στὸν Κύριο τῶν κυρίων καὶ ἐδέχθη τὸν θάνατο, ὅπως τὸν ἐδέχθησαν οἱ Μάρτυρες».

* * *

Ο ΕΠΙΣΗΣ σύγχρονός μας γενναῖος καὶ πολὺπαθος Ρῶσος Ἱερεὺς, ὁ π. Δημήτριος Ντοῦτκο († 2005), μὲ πολλὴ ζωηρότητα ἀπολογεῖται ὑπὲρ τοῦ Τσάρου Νικολάου.

Ἄς θαυμάσουμε τὴν παρρησίαν καὶ τὸ βάθος τοῦ λόγου του, ὅταν ἐπικρατοῦσε ἀκόμη στὴν Ρωσία τὸ κομμουνιστικὸ καθεστῶς.

«Ὅλοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐβασανίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἀθέους εἶναι Μάρτυρες. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁμιλῶ γιὰ τὴν Ἁγία Ρωσία.

Ὁ Ρῶσος Τσάρος Νικόλαος Β΄ ἔχει τὴν θέσιν του στὶς πρῶτες τάξεις τῶν Ρῶσων Μαρτύρων. Δυστυχῶς, ὅταν ὁμιλῇ κανεὶς γι' Αὐτόν, ὅλοι ἐννοοῦν, δὲν γνωρίζουν κανεὶς τὸ γιατί, τὸν πολιτικὸ ἄρχοντα. Δὲν θέλω ἐδῶ νὰ

ἀναφερθῶ στήν Βασιλεία του, ἄν καί ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλας Βασιλείας, θὰ ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ πολλά. Θέλω μόνο νὰ ὀμιλήσω γι' αὐτὸν ὡς Χριστιανόν, ὡς Μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τέλους ὡς Ἀρχιστράτηγο τοῦ Στρατοῦ τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς διαβάσετε τὸ βιβλίον τοῦ Ζιλλιάρντ (Gilliard) (σ.σ. στὸ βιβλίον αὐτὸ καὶ ἄλλα σχετικὰ θὰ ἀναφερθοῦμε ἀργότερα): Ὁ Ζιλλιάρντ δὲν εἶναι Ρωσικῆς καταγωγῆς καὶ δὲν ἠμποροῦμε νὰ τὸν ὑποψιαζώμεθα γιὰ μεροληψία. Ἐν τούτοις, αὐτὸ πού ἐγγραψε, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ Βίος Ἁγίου καὶ στὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν ὑπάρχει τίποτε φανταστικό. Γνωρίζω πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἶχαν μεροληπτικὴ γνώμη γιὰ τὸν Τσάρο καὶ ὅταν ἐδιάβασαν αὐτὸ τὸ βιβλίον, ἀπέκτησαν στὸ πρόσωπό του τὴν εὐλάβεια ὡς πρὸς ἓναν Ἅγιο.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, δὲν ἠμπορῶ νὰ ἔχω αὐτὸν διαφορετικά. Γιὰ μένα εἶναι Ἅγιος, ἀκόμη καὶ ἓνας πολὺ μεγάλος Ἅγιος. Διαβάζοντας τὸ βιβλίον τοῦ Ζιλλιάρντ, σκεφθῆτε τὸν τρόπο πού προσευχόταν καὶ κάνετε μία σύγκρισι μὲ τὸν τρόπο πού ἐμεῖς προσευχόμεθα. Σκεφθῆτε πῶς παρέθεσε τὸν ἑαυτὸ του καὶ ὅλους τοὺς ἰδικούς του στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σκεφθῆτε τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι πού εἶχε στοὺς φύλακές του, ὥστε ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀλλάζουν συχνά. Σκεφθῆτε ὅσα ὑπέφερε ὅταν εἶχε ἀπογυμνωθῆ ἀπὸ ὅλα. Ὁ πρῶτος ἐγένετο ὁ ἔσχατος. Σκεφθῆτε πόσο ὑπέφερε ὅταν ἔβλεπε τὰ ὄπλα νὰ στρέφονται ἐναντίον του. Ἡ θλίψις του θὰ ἦταν μικρότερη ἢν ἦταν μόνος, ἀλλ' εἶχε στὸ πλάϊ του τὴν σύζυγό του, τὸν ἀσθενῆ Διάδοχο, τὶς θυγατέρες του, τοὺς ὑπηρέτες του, ναί, καὶ ὅλο τὸν Ρωσικὸ λαό. Τὰ ὄπλα τῶν τσεκιστῶν (σ.σ. τῶν κρατικῶν ὀργάνων τῆς τρομοκρατίας) ἦσαν ἐστραμμένα ἐναντίον ὅλου τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ καὶ ὄχι μόνο ἐναντίον του. Νομίζω ὅτι τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀνησυχοῦσε γιὰ ὅλο τὸν Ρωσικὸ λαό, ἴσως γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, διότι τὰ ὄπλα τῶν ἀθέων ἀπειλοῦν τώρα ὅλον τὸν κόσμον.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, νὰ διστάση κανεὶς νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ Ἅγιο; Ἐμεῖς Ρῶσε Ἅγιοι, Μεγαλομάρτυς Νικό-

λαε, πρέσβευε τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν!”.

Δὲν ἐντρέπομαι καθόλου νὰ προφέρω αὐτὰ τὰ λόγια. Μοῦ λέγουν, ὅτι ὅσοι τὸν ἐπικαλοῦνται στὶς προσευχές τους εἰσακούονται.

(Οἱ ἀθεῖσταί) θέλουν νὰ μὲ κατακρίνουν, διότι δὲν ἤμπορῶ νὰ λησμονήσω, ὅτι ἐπυροβόλησαν τὸν Ρῶσο Τσάρο μαζί μὲ τὰ παιδιά καὶ τὴν σύζυγό του. Δὲν ἤμποροῦν νὰ μοῦ συγχωρήσουν τὸ ὅτι προσεύχομαι γι’ Αὐτόν. Ἄλ-

λὰ τώρα δὲν προσεύχομαι μόνο γι’ Αὐτόν, ἀλλὰ τὸν ἐπικαλοῦμαι, γιὰ νὰ προσευχηθῆ γιὰ μένα.

Ὠ μεγάλε Ἅγιε τῆς Ρωσικῆς χώρας, Μεγαλομάρτυς Νικόλαε, μαζί μὲ τὴν πολυπαθῆ Οἰκογένειά σου, πρέσβευε τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν!».

(Ἔπεται τὸ Μέρος 5')